DERDE JAARGANG
N° 12

KUIFJE

IEDERE DONDERDAG

4,00 FRS

In Nederland : 25 cts.

De bedenktijd loopt ten einde. Olrik en zijn kornuiten begeven zich naar het paviljoen, waar professor Mortimer gevangen gehouden wordt. Zal Nasir hem nog tijdig kunnen bereiken ?...

(Zie bladz. 16.)

Wat zou jij geantwoord hebben ?

OP zekere dag, toen de beroemde knaap Jan Berchmans op de speelplaats van het college met zijn vrienden aan het spelen was, werd hen helemaal op het onverwachts volgende vraag gesteld :

— Indien jullie moesten weten dat jullie nog slechts één uur te leven had, wat zouden jullie dan doen ?

— Ik zou terstond te biechten gaan antwoordde een der jongens.

— Ik zou aan mijn ouders vergiffenis vragen voor al het leed dat ik hen berokkend heb.

— Ik geloof dat ik het zo benauwd zou hebben, zei een derde leerling, dat ik reeds van schrik zou gestorven zijn, eer het uur zou slagen.

— En jij vroeg de bezoeker, die deze onverwachte vraag aan de leerlingen gesteld had, jij Jan Berchmans, indien jij maar één uur meer te leven had, wat zou jij doen ?

— Ik, antwoordde Jan, wel ik zou voortspelen !

Vinden jullie dat een prachtig antwoord, en begrijpen jullie de betekenis van dit antwoord ?

Die jonge Jan Berchmans leefde zo schoon, dat hij niets of niemand te vrezen had, en zich door het vooruitzicht van de dood niet in het minst liet afschrikken, noch verontrusten.

En wat zouden jullie geantwoord hebben, indien men U deze vraag moest gesteld hebben ? En wat zullen jullie antwoorden indien ze jullie later eens mocht gesteld worden ?

★

En hier volgt onze geheime boodschap :

I	E	N	W	N	R	E	I	L	S	
W	N	M	D	E	E	E	N	K	A	
U	G	E	O	R	Z	I	I	N	F	
G	J	M	E	J	S	O	W	E	O	
E	G	D	E	N	N	L	!	R	I	
I	N	E	E	L	J	U	K	W	O	
S	R	G	A	W	D	A	O	T	D	
G	P	J	E	U	E	K	N	L	D	
L	U	O	W	L	M	D	I	S	A	
T	E	D	K	I	=	U	T	T	!	

Tot volgende week, vrienden.

Kuifje

ONZE BRIEVENBUS

ALLO, CLUBLEDEN !

Om jullie aandacht te vestigen op een kleine variante in het gebruik van onze roosters, heb Ik hem bij het samenstellen van de boodschap van deze week LINKS laten draaien.

KUIFJE.

KAREL VAN ZEEBROECK, Lot. — Ik heb aan de « Woudloper » gevraagd om in een van zijn volgende kronieken eens uit te leggen hoe men zelf een kruisboog kan maken. Met mijn beste groeten.

HERMAN SCHOUTEET, Borgerhout. — Heb je reeds nieuwe leden aangeworven voor de Club, Herman ? Laat me eens weten wat jullie totnogtoe reeds hebt kunnen doen ? Als je eens naar Brussel komt, dan zul je toch alleszins iemand van mijn ploeg op de redactie van « Kuifje » aantreffen, tenminste wanneer je je bezoek van te voren met een kaartje aankondigt. Met mijn hartelijkste groeten.

GILBERT DE BLAERE, Brugge. — Heb je het ontbrekend nummer goed ontvangen, Gilbert ? Houd al de anderen nu maar goed bij, want het zou wel eens kunnen gebeuren dat het een of ander kwijtgeraakt nummer uitgeput is, en dan zou je geen volledige verzameling meer kunnen laten inbinden. Met mijn hartelijkste groeten.

Zal Kuifje Professor Zonnebloem volgende Donderdag 25 Maart 1948 **teruggevonden** hebben ?

Om het te weten is het geraadzaam het speciaal Paasnummer van vier en twintig bladzijden nu reeds bij je gewone dagbladverkoper te bestellen !

Eric CORNELIS, Lier. — De gevraagde nummers werden je dadelijk opgezonden. Mijn vrienden, kapitein Haddock, majoor Wings, professor Zonnebloem en de beide detectieven laten je op hun beurt eveneens hartelijk groeten.

VERDICK ALFONS, Londerzeel. — De voornaamste tekenverhalen welke in « Kuifje » verschijnen zullen afzonderlijk in albums uitgegeven worden. Het eerste in de reeks zal ongetwijfeld dat van onze vrienden Blake en Mortimer zijn. Met mijn hartelijkste groeten.

KUIFJE

Administratie, Redaktie en Publiciteit : Lombardstraat, 55, Brussel.
Uitgever-Beheerder : R. LEBLANC.
Drukkerij : VAN CORTENBERGH, Keizerstraat, 12 — Brussel

Alle rechten voorbehouden voor alle landen. Niet opgenomen teksten en tekeningen worden niet teruggezonden.

ABONNEMENTEN

	3 maand	6 maand	1 jaar
België :	47,— Fr.	90,— Fr.	175,— Fr.
Nederland :	3,— Fl.	5,75 Fl.	11,— Fl.
Belg. Kongo :	65,— Fr.	125,— Fr.	240,— Fr.

ALBUMS : « De Zwarte Rotsen », « Het Geheim van de Eenhoorn », « Het Gebroken Oor », « De Krab met de gulden Scharen », « De Schat van Scharlaken Rackham », « De Geheimzinnige Ster » 80 Frs.

Alle betalingen geschieden *in België*, op P. R. nº 1909,18 van « Les Editions du Lombard » Lombardstraat, 55, BRUSSEL.
In Nederland : BARNARD, Van Oldenbarneveldtstraat, 116a, Rotterdam — op P. R. nº 500.486, t. n. v. Incassobank, N. V. Bijbank, Hesmraadslingel, Rotterdam.
In Kongo : Kuifje-Kongo. Postbus 449.

De nieuwe avonturen van CORENTIN FELDOE

Tekst en tekeningen van P. Cuvelier

Na het vergaan van hun schip landen Kim, Corentin en de Chinees Tsjang op een onbekende kust. Tsjang steelt Corentin's kostbare ring. En stelt zich aan het hoofd van een bende strandschuimers, die onze held gevangen neemt. Maar Kim bevrijdt zijn vriend en nadat zij terug in het bezit gekomen zijn van de wonderbare ring, trekken zij verder naar PEKING. Ondertussen ontmoeten zij een kluizenaar die hen waarschuwt tegen de wrede Tsjang die hen in nieuwe hinderlagen wil lokken...

(Wordt voortgezet.)

KUIFJE in de Bioskoop

HOLLYWOOD

(Vervolg en einde.)

IN de grond verschilt het stadsleven van Hollywood niet zozeer van dat der andere Amerikaanse steden, met dit voorbehoud echter, dat het er te Hollywood luxueuzer toegaat dan elders, en dat alles er bijna recht- of onrechtstreeks op de film afgestemd is.

De stars, techniekers en scenarioschrijvers kennen elkaar zeer goed, en onderhouden zeer nauwe betrekkingen. De enen gaan naar de filmen der anderen kijken en vice-versa, en er wordt dan ook druk geredetwist over de kwaliteiten en gebreken der Hollywoodse produkties.

* * *

Jullie weten thans reeds zoveel over de film, dat ik niet meer hoef terug te komen op het algemeen verloop van de opnamen. Iets waar ik nochtans nog enkele bijzonderheden wil over vertellen, dat is namelijk over de dubbelrollen.

Iedere grote star bezit minstens een, zoniet twee dubbelgangers. De belangrijkheid van het optreden van die dubbelgangers

Een dubbelganger aan 't werk! ...

varieert volgens het genre van de rol welke de grote star te vertolken krijgt. Indien deze bij voorbeeld in bepaalde films gevaarlijke klimpartijen, salto-mortale's of dergelijke ongewone krachttoeren uit te voeren krijgt, dan worden deze passages door een gespecialiseerd dubbelganger gespeeld.

Er zijn ook nog andere gevallen waarin men moet beroep doen op dubbelgangers, in muzikale scènes b.v., waar de speler een bepaald virtuozenspel aan het klavier of een snareninstrument te spelen krijgt. Geweldige paardenrennen of adembenemende schermtaferelen worden ook meestal door dubbelgangers vertolkt.

En naar men me verteld heeft, gebruikt men zelfs negers om brandende ogen in de donkere nacht te kunnen opnemen...

Te Hollywood is er werk voor velen, dat kunnen jullie uit het bovenstaande wel gemakkelijk afleiden.

DE CAMERAMAN.

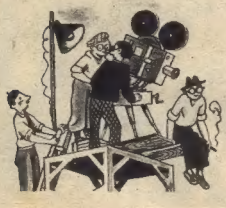

DE GEHEIMZINNIGE...

de avonturen van Jo, Jetje...

(Alle rechten voorbehouden.)

KNUTSEL je mee?

WELKE ook de lichtbron weze, het geheel van het optisch deel van alle projecteurs, grote en kleine, behelst dezelfde elementen; er bestaat slechts een verschil in de détails. We hadden overigens reeds de proef ervan met de projecteurs van staande beelden, die men weleer « toverlantaarns » noemde. Die werken helemaal op dezelfde wijze.

Het is volstrekt noodzakelijk de door de lamp uitgezonden lichtstralen op de beste wijze te benutten, en er het minst mogelijk van te laten verloren gaan. Om dit resultaat te bekomen, is het nodig dat de lichtbron zo klein mogelijk weze en perfekt gecentreerd. Met een goede kamerlamp, zelfs met een sterke, gaat het niet: de draad beslaat immers te veel plaats. De lichtstralen nu, die naar de achterkant worden uitgezonden, worden opgevangen door een parabolische spiegel, **reflector** genoemd: deze reflector nu bundelt die lichtstralen, en weerkaatst ze op een klein vlak voor de lamp; de naar voren uitgezonden lichtstralen belanden rechtstreeks op ditzelfde vlak. Alleen de lichtstralen, die naar boven en naar onder en op zij uitgezonden worden, gaan verloren: ze worden opgeslorpt door het dof gekleurd binnenvlak van de lantaarn.

Voor de lamp, daar waar de lichtstralen gebundeld worden, staat een optisch geheel, dat meestal bestaat uit twee lenzen, **condensator** genoemd.

De naam zelf duidt het aan: hij ver-

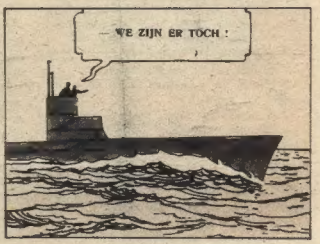

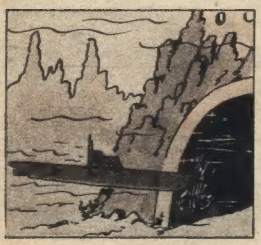

(Wordt voortgezet.)

zamelt al de ontvangen lichtstralen, en werpt ze dan, goed verdeeld, op het te projecteren filmzicht. Wanneer die lichtbundel nu de film doorschijnt, wordt die bundel als het ware door hem geboetseerd, zodat hij er uit komt in de vorm van een zeer kleine beeldbundel,

daar hij slechts de oppervlakte van de film beslaat.

Die beeldbundel zet zijn weg voort, en trekt naar een ander optisch geheel, bestaande uit verschillende lenzen, objectief geheten. Dit objectief verbreedt de bundel, en projecteert hem naar voor, in kegelvorm, op een scherm, uit wit linnen of uit andere stoffen vervaardigd. Dit scherm houdt de beeldbundel tegen, en weerkaatst het beeld dat in de lichtbundel opgesloten ligt.

De lamp, de reflector, de condensator, de lichtgleuf van de film worden eens voor goed zo geregeld, dat men de beste lichtweerkaatsing bekomt : slechts in geval van herstellingen komt men daar nog aan. Het objectief daarentegen moet men kunnen regelen : naargelang de afstand tussen de projector en het scherm. Bijgaand schema belicht mijn uiteenzetting.

7 Zonnebloem

DE HARDE TOCHT

door A. Hublet s. j.

AL ooit van het koninkrijk Possylvanië gehoord ? Neen ? Nu erg verwonderlijk is dat niet. Het lag aan de overzij van het grote woud van de hoge bergen ginder heel ver, zo ver dat ik haast niet durf te zeggen hoe ver, en daarbij is het al zolang van de wereldkaart verdwenen !

Wie ge in dit boek zoal ontmoet ? Een dappere koning, Peter IV, de kroonprins Harold, die ongelukkiglijk blind wordt, wat de oorzaak wordt van die harde tocht, en ik kan u uitdrukkelijk verzekeren, dat hij hard was. Verder treden er in op, de jonge schildknapen en gezellen van de prins, onder dewelke vooral de kranige Gerold en de sublieme en onvergetelijke Alaan.

Zal iemand er in slagen de wonderlijke Paasbloem te ontdekken, waarover een eenzame pelgrim het op een avond had ? Prachtridders en krijgslieden ondernemen de tocht, de koning zelf wil op zoek gaan, ook de schildknapen.

Zal men ze vinden ? Wie zal ze vinden ? Neemt het boek ter hand, jonge lezers : ik beloof u, dat ge het u niet zult berouwen ! Alleen reeds de avonturen op het schatteneiland lonen de moeite; dat schatteneiland dat beeft onder de dwingelandij van een opperheerser, die « vorige week nog een koopman, die hier aan wal durfde komen, zoals gij nu, levend vilde... zonder meer. »

DE ROMAN VAN EEN JONGE RUS

door A. Hublet s. j.

OP de omslag van dit boek ziet ge een besneeuwde boom, waarboven twee zwarte, grote raven cirkelen. « Nooit heb ik er zo'n grote gezien », zegt Agnes. Peter legt aan, een dubbel schot weerklinkt, en beide dieren storten naar beneden. In drie sprongen had de hond ze beet, maar wat was dit nu ?... De bond bleef ter plaatse snuffelen, keerde naar zijn meesters terug en begon klagelijk te huilen... Peter herlaadde zijn geweer en trad met grote passen nader, tot hij plots een kreet slaakte : aan de voet van de boom lag, tussen de twee raven, een menselijke gedaante ! »

Die gedaante was die van onze jonge Rus : wilt ge nu weten welke tragische omstandigheden die jonge Russische prins tot in ons land voerden, welke andere dreigende gevaren hem hier bleven omringen, neem dan dit boek en zet u in een stil hoekje : ge zult gedurende een paar uren mensen en dingen vergeten en met spanning de avonturen meeleven van die jonge Rus.

Zal onze kleine prins blijven leven ? Zal hij zijn moeder terugvinden ? Hoe zal hij zich weten te redden uit al de aanslagen, tegen hem op touw gezet. Leest ! Leest het, en, zowel als zijn pleegouders, zult ge van die kleine Rus gaan houden, en de schrijver dank weten voor de heerlijke uurtjes in zijn gezelschap doorgebracht.

PELIKAAN

DE VALLEI DER VREES

DOOR A. CONAN DOYLE

Te Birlstone werd een zekere Douglas vermoord. De beroemde detectief Sherlock Holmes begeeft zich ter plaatse en ontdekt weldra DAT DE DODE NIET DOOD IS ! Het lijk dat als dat van Douglas aanzien werd, is het zijne niet, maar wel dat van een Amerikaan die in het kasteel binnengedrongen was om de kasteelheer te vermoorden. Douglas beweert dat hij die man gedood heeft in staat van wettelijke zelfverdediging, en hij bezorgt aan onze detectief een lang verslag waarin de voorgeschiedenis van de tragische gebeurtenis verhaald wordt. In dat relaas is er sprake van een jonge Ier, Mac Murdo, (is het Douglas zelf ?) die zich naar Vermissa begeeft, om zich daar aan te sluiten bij een geheime vereniging, die in werkelijkheid slechts een terroristenbende is. Hij maakt er kennis met een lief jong meisje, Ettie Shafter. Haar aanwezigheid in die boerenbende verwondert hem nogal erg.

HET is hier nochtans dezelfde vereniging.

— Oh, dezelfde...

Scanlan wierp hem een lange blik toe, met onheilspellende uitdrukking.

— Wat bedoelt ge ?

— Daar praten we nog wel eens over binnen een maand. Naar het schijnt hebt ge een woordenwisseling gehad met die smerissen na mijn vertrek ?

— Hoe weet ge dat ?

— De volksmond. Goed of kwaad, de volksmond laat hier in deze streek niets onverlet.

— Het is waar. Ik heb die honden eens ronduit mijn mening gezegd.

— Wel, ge zult goed met Mac Ginty over de baan kunnen ! Gij zijt zijn mannetje.

— Moet hij ook niets hebben van de politie ?

Scanlan schoot in een lach.

— Zoek hem maar eens op, zei hij bij het weggaan. Wacht er niet langer mee, of het zal niet de politie maar u zijn, die hij veracht. Luister naar de goede raad van een vriend, en volg hem spoedig in.

Het toeval wou dat Mac Murdo diezelfde avond nog dezelfde raad kreeg, maar dringender nog. De Zweed riep hem 's avonds bij zich op zijn kamer, en zei zonder de minste voorbereiding :

— Jonge man, me dunkt dat ge zowat rond mijn Ettie draait. Heb ik het mis voor ?

— Volstrekt niet, antwoordde Mac Murdo.

— Dan wil ik u wel zeggen dat het vergeefse moeite is. Een ander was u voor.

— Ja, dat zei ze me ook al.

— Het is de waarheid. Heeft ze u ook gezegd wie het is ?

— Ik vroeg het haar, doch te vergeefs.

— Dat kan ik denken. Ze wilde u geen schrik aanjagen, mijn goede kleine.

— Schrik ?

Mac Murdo stond al op springen.

— Ja, beste vriend. Overigens daar is volstrekt geen schande mee gemoeid als het Teddy Baldwin betreft.

— Wie is dat, die Teddy ?

— Een van de voornaamste schuimers.

— De schuimers. Ge zijt niet de eerste om me daarover te spreken. Schuimers hier, en schuimers daar... Overal en altijd de schuimers, en dan nog heel voorzichtigjes. Maar drommels, waarvoor vreest ge allen ? En wie zijn dat dan toch die schuimers ?

Instinctmatig sprak de Zweed stiller, net als al de anderen, wanneer ze het over die verschrikkelijke bende hadden.

— De schuimers, zei hij dan, dat is de Oude Orde van de Vrije Mannen.

De jonge man sprong op.

— Maar daar ben ik ook lid van, van die Orde !

— Hadde ik dat geweten, ik hadde u nooit te mijnent ontvangen; nog voor geen honderd dollar in de week !

— Wat verwijt ge dan toch die Orde ? Volgens haar regels en statuten is ze toch niets anders dan een vereniging van goede kameraden en weldadigheid ?

— Op sommige plaatsen misschien wel. Hier niet.

— Wat is het dan hier ?

— Een moordvereniging, noch min noch meer !

Mac Murdo lachte ongelovig.

— Kunt ge dat bewijzen ? vroeg hij.

— Bewijzen ? Maar zijn vijftig moorden dan geen voldoende bewijs ? Herinnert u dat niets, de moord op Milman en Van Short, op de familie Nicholson, op de oude mijnheer Hyam, op de kleine Billy James, op zovele anderen ? Bewijzen ? Maar de hele vallei weet dat. Geen man of vrouw, die niet weet wat men daarover moet denken.

— Kom, kom, zei Mac Murdo gejaagd, ofwel bewijzen, ofwel uw woorden intrekken. Het ene of het andre voor ik buitenga. Beeld u even mijn toestand in. Ik ben pas in deze stad toegekomen. Ik maak deel uit van een maatschappij, waarvan ik weet dat ze zich niets te verwijten heeft. Doorloop de Staten : overal zult ge vernemen dat haar doel lofwaardig is. En nu ik op het punt sta ze hier te gaan vervoegen, komt gij aanzetten met de bewering, dat ze hetzelfde is als die moorddadige schuimersvereniging. Ik veronderstel, mijnheer Shafter dat ge me enige opheldering verschuldigd zijt.

— Ik kan u niet meer zeggen dan wat iedereen weet, jonge man. De bazen van de ene, zijn het ook van de andere, en wie deze laatste belediqt, beledigt ook de eerste. We hebben er maar al te veel voorbeelden van.

— Praatjes. Ik moet bewijzen hebben.

— Die zult ge wel vlug genoeg krijgen, als ge hier blijft wonen. Maar daar vergeet ik dat ge een van de hunnen zijt ! Ge zult weldra niet meer waard meer zijn dan de anderen. Zoek elders een logeergelegenheid. Ik kan u hier niet houden. Het is, me dunkt, al beroerd genoeg dat één onder hen mijn dochter het hof maakt, zonder dat ik het aandurf hem te vragen er van onder te trekken. Ik zou er dan nog een tweede nemen. Ik zeg het u nu uitdrukkelijk : morgen slaapt u niet meer onder mijn dak !

Alzo werd Mac Murdo uit zijn goed logies gezet. Wat later in de avond vertelde hij Ettie zijn wedervaren.

— Uw vader zet me aan de deur, zei hij. Het zou me niet veel deren, als het niet om u was, Ettie. Ik kan zonder u niet meer leven.

— Spreek toch zo niet. Ik heb u reeds gezegd dat het nutteloos was. Ik heb nog wel niets uitdrukkelijk beloofd, maar toch kan ik niemand anders nog iets beloven.

Toen zei Mac Murdo : « Vergal geen twee levens, Ettie ! Luister naar de inge-

Vijftig moorden ! Is dat geen onweerlegbaar bewijs ?

Waren we al maar
EEN WEEK VERDER !
Dan hadden we 'T SPECIAAL
PAASNUMMER reeds in handen.

ving van uw hart. en bega geen dwaasheid. Zeg dat ge mij zult toebehoren. we zullen samen de gevaren trotseren!

— Hier in dit land?

— Hier in dit land, ja.

— Neen, Jack, niet in dit land! Dat kan niet. Waarom niet ver weggaan?

Mac Murdo streed een pijnlijke strijd. Dan verhardden zijn trekken.

— Ik verlaat dit land niet, zei hij. Ik wil u hier veroveren, al moest ik me tegen de hele wereld verzetten.

— Maar, we zouden te zamen vertrekken.

— Neen, Ettie, ik kan hier niet weggaan!

— Waarom?

— Omdat ik het hoofd niet meer zou durven oprichten, als ik het gevoelen had me hier te hebben laten wegjagen... Overigens waarvoor zijt ge bevreesd? Zijn we geen twee vrije wezens in een vrij land? Wie is het die zich tussen ons zal stellen, indien we van elkaar houden?

— Ge kent die Baldwin niet; noch Mac Ginty en zijn schuimers?

— Neen, ik ken ze niet, en ik vrees ze niet! Ik heb onder ruwe kerels geleefd, nooit heb ik ze gevreesd; wel integendeel vreesden ze mij op de duur. Altijd ging het zo. Wat een dwaze geschiedenis, als ik het goed overdenk. Als het waar is, zoals uw vader beweert, dat die mannen de vallei teisteren, indien het waar is dat ze het ene misdrijf begingen op het andere, indien iedereen ze kent bij name, hoe is het dan mogelijk dat ze het gerecht ontkomen? Antwoord daar eens op, Ettie!

— Maar niemand durft het aan ze te beschuldigen; wie zou het wagen zonder het binnen de maand uit te boeten? Ze hebben overigens getuigen die klaar staan om te zweren dat de beschuldigden op het ogenblik van de moord mijlen ver waren. Maar ge hebt dat toch allemaal kunnen lezen. A'le Amerikaanse bladen hebben dat vermeld.

— Ja, het is waar, ik heb daar wel wat over gelezen. Maar ik dacht dat het verdichtsels waren. Misschien hebben die lui redenen om alzo te handelen... Misschien handelde men onrechtvaardig te hunnen opzichte, en hebben ze geen ander middel te hunner beschikking om zich te verdedigen...

— Zeg toch zoiets niet. Het is juist dat wat hij zegt, hij... de andere...

— Ah, zegt Baldwin dat?

— Ja, en daarom boezemt hij me afschuw in. Niet enkel afschuw, maar schrik. Niet voor mij, maar voor mijn vader. Moest ik laten blijken wat me bezielt, dan overkwam me zonder twijfel een ongeluk. Ik wantrouw Baldwin met zijn halve beloften. Maar tegen hem vermogen we niets. Indien ge met mij wilt vluchten, dan namen we vader mee. Buiten hun bereik zouden we dan leven, ver van die booswichten.

Weer streed Mac Murdo een zware strijd; dan weer verhardden zijn trekken.

— Wees gerust, niets zal u, noch uw vader overkomen, Ettie. En wat die booswichten betreft, ge zult u misschien eerlang vergewissen dat ik de ergste onder hen eventaar.

— Neen, neen, laat ons weggaan. Ik zal me op u verlaten.

Mac Murdo lachte schamper.

— Goede hemel; wat kent ge me slecht. Plots brak hij zijn zin af, om te vragen:

— Wie is die bezoeker?

De deur werd pas geopend. Een jonge man trad binnen, net alsof hij hier thuis hoorde. Hij was opvallend gekleed, van dezelfde gestalte als Mac Murdo, en nagenoeg even oud. Onder zijn breedgerande hoed, die hij niet eens had afgenomen, schitterde een paar gebiedende ogen, naast zijn haviksneus. Woest keek hij naar Ettie

De deur werd pas geopend...

en Mac Murdo die bij de kachel zaten. Ettie stond recht, beschaamd en verward.

— Ik ben blij u te zien, mijnheer Baldwin, zei ze. Ge komt vroeger dan ik dacht. Zet u!

Maar Baldwin bleef op Mac Murdo van uit de hoogte neerkijken, met de handen op de heupen

— Wie is die man? vroeg hij kortaf.

— Een onzer vrienden, mijnheer Baldwin, een onzer nieuwe gasten. Mijnheer Mac Murdo; mag ik u mijnheer Baldwin voorstellen?

De twee jonge lui wisselden een gedwongen groet.

— Miss Ettie heeft u misschien gezegd wie ik ben? vroeg Baldwin aan Mac Murdo.

Wel, laat me er u van verwittigen, dat dit meisje me toebehoort! En ik voeg er aan toe, dat het vanavond uitstekend weder is voor een wandelingetje.

— Dank u wel. Ik heb geen zin in een wandelingetje.

— Zo, niet?

De ogen van Baldwin vlamden van woede.

— Wellicht hebt ge zin in een vechtpartijtje, mijnheer de gast?

— Precies, dat wel, riep Mac Murdo uit, die met een ruk recht stond. Nooit kwamen er gepaster woorden over uw lippen!

— In 's hemelsnaam, Jack, riep de vertwijfelde Ettie uit. Hij zal u kwaad berokkenen.

— Zo, zo, Jack heet hij, brulde Baldwin onder een stortvloed van vloeken. Men noemt mekaar reeds bij de voornaam?

— Ted wees als het u belieft redelijk. Indien ge ooit van mij gehouden hebt, wees dan edelmoedig!

— Ik geloof, Ettie, zei Mac Murdo doodkalm, dat ge ons dat zaakje onder ons moet laten opknappen. Ten ware mijnheer Baldwin er de voorkeur aan geeft met me een wandelingetje op straat te doen. Ge hebt gelijk: het is een heerlijke avond, en er ligt daar achter die rij huizen een fijn open plekje.

— Ik zal die rekening met u vereffenen zonder mijn handen te bevuilen, antwoordde Baldwin. Ge zult er spijt over hebben dat huis ooit te hebben betreden. Ge zult weten tegen welke prijs!

— Maar me dunkt dat we er nu een prachtgelegenheid voor hebben.

— Ik zal mijn ogenblik kiezen. Ge moogt er op rekenen. Kijk maar.

Hij rolde zijn mouw op, en toonde zijn voorarm: hij was gemerkt met een brandmerk: een driehoek in een cirkel.

— Weet u wat dit te betekenen heeft?

— Ik weet er niets van, en het kan me geen haars schelen!

— Toch zult ge het vernemen, en eerlang, dat beloof ik u. Oud zult ge niet worden. Miss Ettie kan u zeker enige opheldering verlenen. En gij, Ettie, ge zult uit eigen beweging terug naar me komen. Ge zult mijn vonnis vernemen. Wie zaait zal ook oogsten.

Dronken van woestheid, keerde hij zich om, en sloeg de deur achter zich met een smak dicht.

Ettie en Mac Murdo bekeken elkaar zonder spreken. Dan let hij zijn arm om haar heen.

— Jack, ge zijt een moedige kerel, zei ze. Maar waartoe zal dit baten? Ge moet er tussen door knijpen. Nog deze nacht! Dat is uw enige kans op redding. Hij heeft het op uw leven gemunt. Ik las die bedreiging in zijn ogen. Wat zou het uithalen de handschoen op te nemen tegen een twaalftal van die schurken, gesteund door Mac Ginty en de almachtige loge?

Mac Murdo omhelsde Ettie, en dwong haar zachtjes te gaan zitten.

— Luister lieve, luister... wees niet bevreesd om mij. Ik ook ben een Vrij Man: ik heb het pas aan uw vader gezegd. Hou me niet voor een heilige. Ik ben wellicht niet meer waard dan de anderen. Nu ge het weet, zult ge me misschien haten?

(Wordt voortgezet.)

Tekeningen Edmond-T. Germain.

Copyright by Ed. De Visscher, Brussel.

NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

DE ZONNETEMPEL

TEKST EN TEKENINGEN VAN HERGÉ

(Alle rechten voorbehouden.)

(Wordt voortgezet.)

Genoveva van Brabant

Tekeningen van Tonet Timmermans.

Na Siegfried's vertrek schenkt Genoveva het leven aan een zoon. De perfide Golo, Siegfried's intendant, schrijft dan een lasterlijke brief naar de hertog. Deze geeft daarop het bevel om zijn vrouw ter dood te brengen. Doch hij berouwt het zich spoedig, en zendt een tweede brief naar Golo, om het vonnis te verbreken.

Arme mensen die op Oftewdick om een' almoes kwamen vragen, joeg Golo hartéloos weg.

Op zekere morgen blies de torenwachter op zijn hoorn, want Golo's boden verschenen aan de horizon.

De trouwe Greta had de boden zien aankomen, en liep naar de ridderzaal om het nieuws te vernemen.

Zij zag de slechte man en zijn handlangers drinken op de goede boodschap die de boden hen gebracht hadden.

Greta liep naar de torenkamer en vertelde wenend aan Genoveva dat Siegfried Golo had geloofd.

De diepbeproefde hertogin nam haar kindje in haar armen. Nu was de kleine Benoni haar enige troost.

Greta sloot de deur van de torenkamer. Nu moesten zij kost wat kost een uitweg vinden.

Wankelend komt Golo de torentrap opgelopen. Met volle vuist bonst hij op de deur...

« Doe open, schreeuwde hij tot Greta, of ik laat U dadelijk afranselen », en als een razende beukte hij weer tegen de kamerdeur.

(Wordt voortgezet.)

De dappere ROB ROY

Naar Walter Scott door Jacques Laudy

Frank heeft zijn vaderhuis verlaten, omdat hij geen handelaar wilde worden. Toen hij vernam dat zijn neef Rosleigh zijn vader bestolen heeft en naar Schotland gevlucht is, zet Frank de dief tot in Glasgow achterna. In deze stad ontmoet hij Campbell, alias Rob Roy, die hem wil helpen en Frank uitnodigt in de bergen. Samen met zijn knecht Fairservice en de baljuw Jarvie, de neef van Rob Roy, trekt Frank naar de Highlands. Bij het vallen van de avond bereiken zij een herberg.

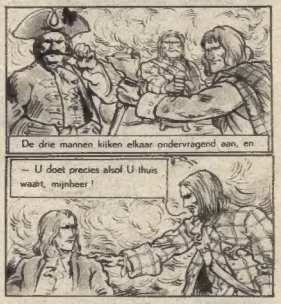

CHARLES PERRAULT

ONDER de vertelsels die men nooit meer vergeet, omdat zij zo'n diepe indruk op ons gemaakt hebben, mogen wij zeker deze van de Franse sprookjesschrijver Charles Perrault rekenen. Iedereen meent dat « De Schone Slaapster », « Klein Duimpje », « Roodkapje », enz., door hogervernoemde schrijver geschreven werden. Dat is echter niet helemaal waar !

Het is een jongen van 19 jaar welke deze vertelsels neergepend heeft. Hij heette Pierre d'Armancourt-Perrault, en was de zoon van de beroemde Charles Perrault, die algemeen als de auteur van deze sprookjes aanzien wordt.

De jonge sprookjesschrijver stierf op twee en twintigjarigen ouderdom, nadat hij die oeroude verhalen, welke men hem in zijn prille jeugd had verteld op een originele manier in een frisse stijl had bewerkt. Hij las ze voor in zijn familiekring. Men vond ze daar zeer bekoorlijk. Maar zijn vader, Charles Perrault, verbeterde en herwerkte de kopij van zijn zoon, vooraleer ze aan de drukker toe te vertrouwen !

CHARLES PERRAULT
de vader die de foutjes van zijn zoon verbeterde.

En zo komt het, dat de sprookjes van Perrault, niet van die Perrault zijn die algemeen als de schrijver aanzien wordt, maar niettemin toch van één Perrault.

Indien jullie op een mooie avond eens de geschiedenis van « De Gelaarsde Kater », « Rikske met de Kuif » of « Assepoester » zullen herlezen, dan zullen jullie zeker en vast, misschien nog meer dan vroeger, bekoord worden door de sierlijke stijl van de schrijver.

JOHAN.

DE SCHATTEN VAN DE KALIEF

EEUWEN geleden leefde er te Bagdad, in het Oosten, een kalief die het krijgshaftig verleden van zijn voorvaderen totaal vergeten was en een lui leventje leidde.

Zijn paleis was wondermooi : een echte doolhof van schitterende zalen. Van uren ver kon men het zien staan, want de zon spiegelde zich in alle koepels die van het zuiverste goud waren. De tuin stond vol veelkleurige en welriekende planten en de fonteintjes weenden bij dag en bij nacht.

Het hart van de prins die daar woonde werd slechts bekoord door de grote schatten der aarde. Geen enkel onrechtvaardigheid of wreedheid kon hem weerhouden in het voldoen van die onverzadigbare begeerte. Zijn belastingen verdrukten het volk en in de ver afgelegen mijnen stierven ontelbare ongelukkige slaven bij het delven van de diep verborgen edelstenen, en al de karavaanwegen aan de grenzen van zijn rijk werden door roversbenden onveilig gemaakt. De buit van deze benden werd niet verdobbeld, maar rechtstreeks naar de schatkamers van de kalief gevoerd.

Deze wrede heerser deed niets liever dan in zijn diepe kelders af te dalen, waar al zijn schatten sliepen achter twee zware poorten : een eerste uit rood koper, die door drie negers die ieder een panter in bedwang hielden, bewaakt werd, en een tweede uit massief ijzer. Iedere dag daalde de kalief in zijn kelders af en sloot de twee zware poorten angstvallig achter hich. In de reusachtige schatkamer brandde er een eeuwige lamp die haar geheimzinnige flikkervlammen uitstrooide over de ontelbare kostelijke wapens, welke bezet waren met smaragden, robijnen en safieren, en aan de gewelfde vier marmeren zuilen hingen prachtige brocaten draperijen.

Hier bleef de kalief uren lang staan te midden van deze fantastische schatten. Zijn flonkerende ogen dwaalden door de ruimte en daarna ging hij een voor een de grote koffers openen, en met zijn begerige vingers speelde hij met de rijke paarlen halssnoeren en de sprankelende edelstenen.

En telkens hij weer uit zijn kelders naar boven kwam deed hij in alle windrichtingen nieuwe plunderingen ondernemen.

* * *

Op zekere dag zat hij op zijn troon in diepe gepeinzen verzonken. Hij deed zijn twee voornaamste raadsheren komen en richtte zich eerst tot de oudste met de vraag : « Meent U dat ik over al de bezittingen van mijn onderdanen naar willekeur mag beschikken en ik als kalief van Bagdad het recht heb om een mens te doden om mij zijn bezittingen toe te eigenen ? »

De ouderling antwoordde : « Een dergelijke daad zou zeer laakbaar zijn, vermits U toch Allah vertegenwoordigt, de zeer rechtvaardige en zeer barmhartige Heer der Heren ! »

De ouderling had die woorden nog maar nauwelijks uitgesproken of de tweede hoveling schreeuwde : « Maar die man is gek. O Heer ! Ik zal de waarheid zeggen ! Alles wat U doet is goed gedaan, vermits U in dit rijk boven alle mensen en wetten verheven zijt ! »

— Dat is flink gesproken, wedervoer de kalief. Ik moet U beiden nu ook mededelen dat wanneer ik U die vraag stelde, ik aan UW bezittingen dacht !

« Vermetele, zei de kalief tot de oudste, ge zult sterven omdat U mijn plan schaamteloos hebt durven laken ! »

« En U, zei hij tot de andere, U zult eveneens de dood ingaan, vermits U er toch geen bezwaar inziet. »

Daarop riep de kalief met een zware slag op de bronzen gong zijn beul. Deze kwam dadelijk toegesneld met zijn zwaard en vier knechten. Op een teken van de kalief rolden de twee hoofden over de grond.

— En nu ben ik meester over al hun bezittingen, juichte de wrede vorst.

— Nog niet, werd er plotseling geroepen. Woedend keerde de kalief zich om, en hij zag bij de ingang van de zaal een schitterende Mongoolse prins staan....

— O heerser van Bagdad, zei de prins spottend, uw begerigheid is uw ondergang geworden. Dit nutteloos opstapelen van onvruchtbare schatten heeft U de verdediging van uw rijk doen vergeten, terwijl Hoelagoe, zoon van de beruchte Djengis-Kahn de verovering van uw rijk voorbereidde. En nu ben ik in Bagdad zonder ook maar één slag zelfs te hebben moeten leveren.

Bleek en angstig keek de kalief rond. Al zijn schildwachten, zelfs zijn beul en zijn knechten waren gevlucht. Hij wankelde.

Op een teken van Hoelagoe omringden de krijgers, die hem tot bij de ingang van de troonzaal gevolgd waren, de rampzalige kalief die van de Mongoolse prins het bevel kreeg om hem de weg naar de schatkamers te wijzen. Half dood van angst ging de kalief de keldertrappen af en ontsloot de twee deuren welke toegang gaven tot de grote schatkamer.

Toen zei Hoelagoe : « Beef niet, O Meester van Bagdad, ik zal U niet doden ! »

— Neen ? U laat mij het leven ? Neem alles wat U lief is ! riep de kalief.

— Ik heb je schatten niet nodig, zei de Mongoolse prins. Ik ga U slechts opsluiten in deze kelders, en later als U verzadigd zult zijn, zal ik U wel komen halen !

— Intussen mag U zoveel goud eten en parels drinken als U maar lust ! Met een daverende slag, die alle vazen in de kelder deed trillen, sloeg de Mongoolse prins de ijzeren poort weer dicht.

Een verpletterende stilte begon in de eenzame kelder te heersen. Daar lag de kalief nu te midden van zijn nutteloze schatten.

Eerst begon hij Allah als een waanzinnige te aanroepen, maar slechts de echo gaf hem een antwoord en daarop begonnen de parels, welke het gewelf versierden, als stalaktieten neer te druppelen.

Stilaan overdekten ze de gehele vloer van de schatkamer en daarna steeg de vloed langzaam, maar zeker. Eerst tot aan de enkels van de harteloze kalief, daarna tot aan zijn knieën, dan tot in zijn heupen, dan tot aan zijn hals en tenslotte kon hij zijn mond niet meer openhouden en de rode vloed van het bloed van al zijn onschuldige slachtoffers verstikte zijn laatste wanhoopskreet.

postzegel hoekje

DE LUCHTVAART EN DE POSTZEGELS

EEN der eerste belangrijke gebeurtenissen in de luchtvaartwereld was de vliegtuigvlucht ondernomen door de gebroeders Wright in 1903, na de tocht van Clément Ader.

Vermelden wij de postzegel die de eerste gelukte overtocht van het Nauw van Kales per vliegtuig door Louis Blériot (25 Juli 1909) herdacht, en ook de overtocht van de Atlantische Oceaan rond 1925.

Een serie herdenkt eveneens de reis van de « Graf Zeppelin » in 1933. Sommigen zullen zich nog wel het droevig einde van deze luchtreus herinneren.

Buiten de herdenkingszegels zien wij in alle landen zeer mooie zegels van de luchtpost, beroemde landschappen en monumenten welke door een vliegtuig overvlogen worden.

In België hebben wij de panorama's van de voornaamste steden, in Italië het panorama van Rome, het zicht van de Engelenburcht en de Romeinse arena's.

In de Franse luchtpostzegels vinden wij eveneens mooie landschappen. Twee zegels welke uitgegeven werden ter nagedachtenis van Jean Mermoz, die het leven verloor bij een vliegtuigongeluk een tiental jaren geleden, verdienen speciaal onze aandacht.

Uit dit alles kunnen wij besluiten, dat men met de luchtpostzegels de hele luchtvaartgeschiedenis kan illustreren.

Fr. DEPIENNE.

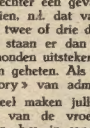

WIST JE?

DE KRAB.

EEN krab kan een gewicht dat vijfmaal zo zwaar is als het hare voortsleuren. In verhouding is een krab sterker dan een paard, en — verschiet maar niet — *veertig* maal sterker dan een mens ! Een doodgewone krab kan een gewicht van een à twee kilogram opheffen !

IN ENKELE WOORDEN.

— Wisten jullie dat we ongeveer 5 liter bloed in onze aderen hebben ?

— Dat we ongeveer 10 meter ingewanden hebben ?

— Dat een dosis nicotine uit twee zware sigaren getrokken en ineens ingelikt, dodelijk is ?

— Dat ieder haartje van ons hoofd maximum vier jaar kan leven ?

— Dat 66 o/o van ons totaal gewicht uit zuiver water bestaat ?

— In de Balkan treft men spijts de rampen allerhande, die deze streken periodisch teisteren, ongeveer vier duizend mensen van boven de honderd jaar aan !

OUDE UURWERKEN.

Het eerste uurwerk dat men kende was het wateruurwerk. Daarna ontdekte men de zandloper. Dat systeem wordt thans nog door de keukenmeiden gebruikt om de kooktijd van de eieren te kennen. Het bestaat uit twee peervormige glazen, welke met een smalle hals aan elkaar verbonden zijn, waardoor zeer fijne zandkorrels van de ene peer in de andere schuiven in een bepaalde tijd. Vroeger gebruikte men zandlopers die in percies één uur leegliepen en daarna omgedraaid werden en hun werk rustig herbegonnen. Over de zonnewijzer hebben jullie reeds meermaals horen spreken. Het gebruik van dit uurwerk beperkt zich tot de zonnige landen en bij ons tot de mooie jaargetijden. Na het zonneuurwerk, kwam het uurwerk met de gewichten (ongeveer in het jaar 999 na Kristus). Hangklokken en slingeruurwerken treffen we nog aan in oude huizen. Het uurwerk dat door een veer gedreven wordt, en dat nu in algemeen gebruik is, was de laatste perfektie op het gebied der « tijdmeters ».

Pell-Mell

Ons Kruiswoordraadsel

HORIZONTAAL

8. Grootvader. — 9. Aan de mast. — 10 Damesjapon. — 11. Bezittelijk voornaamwoord. — 12. Wat kleiner is dan het geheel. — 13. Hevige. - Sterke. — 14. Reeds. - Binnen. — 15. Deel van de voet.

VERTIKAAL

4. Modegek. - Modepop. — 5. Eigenaardige manier van zingen bij de Alpenbewoners. — 6. Italiaanse gedroogde witte pruim. — 7. Besluiteloosheid. — 8. Een varken slachten.

KAPITEIN HADDOCK VERTELT

WE hebben nu, mijn goede vrienden, een heel eenvoudige kiel van de « Spay » vervaardigd. Heel eenvoudig omdat er slechts één dek is. Er is echter een geval dat we moeten voorzien, n.l. dat van een oorlogsschip, dat twee of drie dekken heeft; op ieder dek staan er dan nog kanonnen, die hun monden uitstekken langs poorten, schietgaten geheten. Als type nemen we de « Victory » van admiraal Nelson.

Principieel maken jullie de kiel volgens een van de vroeger opgegeven werkwijzen, b.v. in sandwichvorm. Dit tot op de hoogte van het eerste dek, dat van boven zichtbaar zal zijn, en dat het derde zal zijn. Tot jullie groot gemak zullen jullie slechts van af dit dek zichtbare kanons opstellen: de eerste en tweede batterij zullen gesloten zijn, de poorten van de schietgaten zullen helemaal neergelaten zijn of op een kier staan. Dit is tevens de meest economische oplossing, want zodoende zullen jullie niet verplicht zijn een aantal kleine kanonnen te kopen.

Willen jullie toch een schip maken met alle schietgaten open, en met de vuurmonden schietensgereed naar buiten opgesteld, dan zullen jullie wellicht afvragen hoe men het klaarspeelt, om al die vierkante openingetjes in de houtblok aan te brengen... Ziehier wat ik u voorstel, als het meest renderend middel.

Een speciaal nummer dat is een gebeurtenis in de Kuifjeswereld. Volgende Donderdag krijgen we er weer een !

Snijdt eerst en vooral de kiel uit tot aan het eerste dek; neemt dan een zeker aantal vierkante blokjes, even hoog als de schietgaten. Lijmt ze dan vast op het dek, goed op de kant, met als tussenruimte de breedte van de schietgaten, precies op de op het plan aangeduide plaatsen. Op beide uiteinden van de kiel vervangen jullie de blokjes door andere, even dik; maar breed genoeg om de voor- en achtersteven te maken (zie tekening).

Neemt dan een plank, die zo dik is als de afstand tussen het bovenste gedeelte van de schietgaten van de eerste batterij en het onderste van de tweede; snijdt ze uit volgens de gewenste vorm, en plakt ze op al de blokjes. Het schip zal de schijn hebben, dat het een verdieping hoger geworden is. Bouwt op dezelfde wijze de andere dekken of dekdelen, tot aan de dekken die van buiten af zichtbaar zijn. Snijdt dit nieuwe hout uit, om het gewenste profiel te bekomen, en dit volgens de loodrechte doorsneden en tekenmallen die jullie opgemaakt hebben.

Nu hebben jullie een kiel, wiens batterijen zo prefekt gericht zijn dat heelwat modelmakers ze u zullen benijden, daar ze die truc niet kennen !

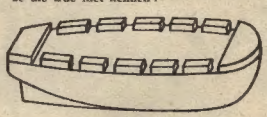

TEDDY BILL.

De Grenswachter

TWEEDE DEEL — IE BALLOC

Jeffry Smith weigerde aan de spoorwegmaatschappij het recht om een nieuwe spoorlijn over zijn landerijen aan te leggen. 't Andevendaags worden zijn paarden gestolen. De farmer verdenkt de spoorwegmaatschappij, en doet Sullivan, één van haar leiders, ontvoeren. Teddy Bill bevrijdt Sullivan en neemt Manuel, de paardendief gevangen. Manuel verraadt zijn medeplichtigen die in de val lopen, welke door Teddy Bill gespannen werd, en op 't nippertje kunnen ontkomen...

11

— WEL JA, MISTER SMITH, HET ZIJN JE BEESTEN!... MAAR IK HEB JE EEN WOORDJE TE VERTELLEN!

TEDDY BILL BRENGT SMITH OP DE HOOGTE VAN MANUEL'S SCHURKENSTREKEN.

— HA, DIE BANDIET!... ALS IK HEM OOIT TE PAKKEN KRIJG!

— BILL!... IK HEB MIJ VERGIST EN IK EXCUSEER MIJ!

—WEL HELP ONS DAN!... HET IS IN JE BELANG!

MANUEL, DE HALFBLOED, IS IN DE HANDEN GEVALLEN VAN FREDO, DE BENDE-LEIDER.

— TRACHT HEM GAUW OP TE KNAPPEN, DAN KUNNEN WIJ HEM VONNISSEN!

ENKELE DAGEN LATER IS MANUEL WEER HERSTELD.

— JE HEBT DE DOOD VAN TWEE VAN MIJN MANNEN VEROORZAAKT, EN DAT WORDT JE BETAALD GEZET!

— GENADE!

— ONDER DEZE ZWEEP ZUL JE STERVEN, ZOALS ALLE VERRADERS!

— HOUDT OP!... IK HEB IETS TE ZEGGEN... IK ZAL ALLES ZEGGEN!

BEVEND VAN SCHRIK ZWEERT DE HALFBLOED TEDDY TE VANGEN OF TE DODEN.

—GOED, MAAR VERGEET NIET, DAT INDIEN JE ONS NOG EENS VERRAADT, DEZE ZWEEP NOG ZACHT ZAL ZIJN IN VERGELIJKING MET WAT JE DAN TE WACHTEN STAAT!

JEFFRY SMITH RIJDT WELGEZIND NAAR JERRY-TOWN. HIJ WERD UITGENODIGD OP HET VERLOVINGSFEEST VAN MISS OLIVIA EN TEDDY BILL.

IK BEN ZEER BLIJ U OP DIT FAMILIEFEEST TE MOGEN BEGROETEN MISTER SMITH.

TEDDY HEEFT HET PRACHTIG UNIFORM VAN LUITENANT DER BEREDEN POLITIE AANGETROKKEN.

DE TOEKOMSTIGE ECHTGENOTEN WORDEN GEFELICITEERD.

— OP HET GELUK VAN MIJN KINDEREN!... OP DE VRIENDSCHAP VAN ALLE MANNEN VAN DE FAR-WEST.

(Wordt voortgezet.)

De Val van St. Jean d'Acre

SINDS de wekroep van Pieter de Kluizenaar in het jaar Onzes Heren 1095 in het Westen had weerklonken, waren bijna twee eeuwen verlopen. Na verschillende Kruistochten hadden de Kristenen, zich stevig genesteld in het nabije Oosten, waarvan zij al de sleutelposities bezet hielden. Alle toegangswegen tot het Heilig Land waren in hun handen : het eiland Cyprus, en de Libanese en Palestijnse havensteden. In de vestingen van deze versterkte steden lagen Frankische troepen in garnizoen. Bovendien verrezen daar ook de geweldige burchten van de militaire ridderorde waarvan de voornaamste door de Hospitaalridders en de Tempeliers gebouwd waren.

Alleen ten koste van deze sterke militaire bezettingen kon men het Heilig Land vrijwaren, want het heidens gevaar dat het bedreigde was alles behalve denkbeeldig : in het Oosten lagen de horden der Hunnen en ten Westen en ten Zuiden dreigden de Muzulmannen. Voortdurend kwam het tot botsingen tussen de Kristenen en de heidenen. Deze laatsten zagen met genoegen de kracht der Kristenheid ondermijnd worden door innerlijke twisten. De Muzulmannen lagen op loer naar een gunstige gelegenheid om Palestina te heroveren. De voornaamste der Frankische vestingen op de Palestijnse kusten waren Tripoli en Saint Jean d'Acre. Deze laatste stad telde in de XIII^de^ eeuw 35.000 inwoners. De aankomst van een 14.000 man sterke kruisleger in hoogergenoemde stad, had aanleiding gegeven tot nieuwe bloedige botsingen tussen Kristenen en heidenen. El Achraf Khalil, de sultan van Egypte, meende eindelijk een goed voorwendsel gevonden te hebben om een groot offensief in te zetten, en op 5 April 1291 verscheen hij met een leger van 220.000 man voor de muren van Saint Jean d'Acre. De stad was in allerijl in staat van verdediging gesteld, en het opperkommando over de kristelijke heirscharen werd door de grootmeester van de Orde der Tempeliers, Guillaume de Beaujeu, waargenomen.

Vanuit de Tempeliersvesting, die de versterkte stad beheerste, ondernam de dappere grootmeester met zijn acht honderd ridders verschillende heldhaftige uitvallen. Hij kon er echter niet in slagen om het beleg te doen opbreken, en de Kristenen stonden er eer slecht voor, toen de sultan de 18de Mei bij dageraad het bevel gaf tot de algemene bestorming van de wallen van Saint Jean d'Acre. Na een hevige beschieting door honderden katapulten liepen de tienduizenden Muzulmannen storm tegen de muren en poorten van de stad. Op verschillende plaatsen konden zij bressen slagen, langswaar ze de straten der stad binnendrongen. De Hospitaalridders gingen onder het bevel van hun maarschalk, Mathieu de Clermont, tot de tegenaanval over en dreven de opdringende heidenen tot bij de muren terug. De Vervloekte Toren, een der voornaamste bolwerken viel echter in de handen van de ongelovigen. Kost wat kost moest dit fort heroverd worden. Guillaume de Beaujeu zette met zijn zwaar gepantserde Tempelridders een tegenoffensief in, om de Toren te heroveren. De Muzulmannen maakten echter gebruik van het Grieks vuur en het kruisleger moest wijken voor de steeds onstuimiger aandringende heidenen. Alleen de Tempeliers hielden heldhaftig stand in een hel van pijlen, stenen, vuur en rook. Om drie uur in de namiddag van deze verschrikkelijke dag werd de grootmeester van de Tempeliers, Guillaume de Beaujeu, dodelijk gekwetst : een zware pijl trof hem onder de oksel. Hij voelde zijn krachten begeven, en wou zich uit de vuurlijn terugtrekken. Maar toen de kruisvaarders dit zagen, dachten zij dat Guillaume de Beaujeu op de vlucht wou slaan, en zij riepen : « Verlaat ons niet, heer, of de stad is verloren ! »

En de dappere Tempelier antwoordde : « Ik vlucht niet ! Ziet gij dan niet dat ik dood ben ! » En hij toonde hen de gruwelijke wonde, en stortte neer. Zijn getrouwen droegen hem in een der zalen van de burcht, waar hij enkele ogenblikken later de geest gaf.

Mathieu de Clermont, de maarschalk van de Hospitaalridders, sneuvelde eveneens kort daarop bij de verdediging van de vesting der Tempeliers, waarin de laatste soldaten van Saint Jean d'Acre zich verschanst hadden. Een klein gedeelte van het kruisleger kon ontkomen over zee. De meeste wijken waren intussen in de handen gevallen der Muzulmannen, die vreselijk aan 't moorden en plunderen sloegen om hun zege te vieren.

En terwijl in de benedenstad de lijken der moedige verdedigers de straten der stad bedekten en een rosse rook uit de brandende huizen opsteeg, hielden de laatste Tempeliers in hun burcht, nog stand onder het bevel van de kommandeur van de Orde. De gekwetsten, de vrouwen en kinderen welke in de vesting hun heil gezocht hadden, konden naar het eiland Cyprus geëvacueerd worden door de Venetiaanse schepen, welke in de versterkte haven lagen. Maar de Tempeliers wilden hun fort niet verlaten. Dagenlang sloegen zij met een ongehoorde heldenmoed de helse bestormingen der troepen van de sultan af.

El Achraf bood de Tempeliers toen een eervolle kapitulatie aan, met de toelating om zich op Cyprus terug te trekken. Maar dit was slechts een list, waar de Tempeliers bijna in liepen. De Muzulmannen konden er maar niet in slagen de burcht stormenderhand in te nemen. Nadat de sultan de muren had doen ondermijnen, stuurde hij zijn horden tot de laatste aanval uit. Onder het geweld der aanstormende massa's vielen de grachten welke men gegraven had in, en de reusachtige wallen van de onineembare burcht der Tempeliers stortten op de aandringende heidenen neer, en begroeven de laatste verdedigers en twee duizend Muzulmannen onder hun puinen !

Na de val van Saint Jean d'Acre, de machtige vesting der Kristenen in het Nabije Oosten, waren de Franken verplicht ook de andere Palestijnse en Libanese havensteden te ontruimen. Dit was het tragisch einde van het epos van de Tempeliers van Saint Jean d'Acre.

Johan de BRABANDER.

Kapitein Blake is aan boord van de S. 11 uit Karachi naar de geheime basis teruggekeerd, om er met de gouverneur de bvrijding van Mortimer te organiseren. Er is echter een kommando teruggekeerd, welke een groep geleerden meegebracht heeft, die uit een kamp bevrijd werden. Kapitein Blake gaat hen toespreken...

HET GEHEIM VAN DE ZWAARDVIS

(Tekst en tekeningen van Edgar-P. JACOBS.)

MIJNE HEREN... ZOALS ONZE DAPPERE KAMERADEN, DIE U BEVRIJD HEBBEN, HET U REEDS ZEGDEN, WERD U NAAR HIER GEHAALD OM MET ONS MEDE TE WERKEN AAN DE BEVRIJDING VAN DE WERELD. WE HEBBEN UW HULP NODIG OM EEN NIEUW WAPEN TE MAKEN, DAT ONS STELLIG DE ZEGE OP DE GELEN ZAL BEZORGEN. WE BESCHIKKEN MOMENTEEL NIET OVER DE PLANNEN VAN DEZE MACHINES, MAAR WE HOPEN ZE BINNEN AFZIENBARE TIJD IN ONS BEZIT TE KRIJGEN. WE REKENEN OP U ALLEN, SPECIALISTEN, OM HET TOESTEL DAN IN EEN MINIMUM VAN TIJD TE BOUWEN.

U MAG OP ONS REKENEN!

TERWIJL BLAKE DEZE WOORDEN UITSPREEKT, LOOPT DE BEDENKTIJD, WELKE MEN TE KARACHI AAN MORTIMER GEGEVEN HAD, TEN EINDE. SPIJTS AL ZIJN MOEITE, IS NASIR ER NOG STEEDS NIET IN GESLAAGD OM MET DE PROFESSOR IN KONTAKT TE GERAKEN.

KOLONEL, HET OGENBLIK IS AANGEBROKEN!

GOED, BRENG DE GEVANGENE NAAR DE TOREMKAMER. DE PRIKKELDRAADVERSPERRING RONDOM HET PAVILJOEN MOET VERSTERKT WORDEN!

EEN WEINIG LATER VERSCHUINT OLRIK IN DE KAMER WAAR DE WEERLOZE GEVANGENE OP ZIJN LOT WACHT.

GOEIE MORGEN MIJN BESTE PROFESSOR! HEEFT U NOG EENS NAGEDACHT?

JA, KOLONEL.

EN UW ANTWOORD?

NEEN!!!

DE WANHOPIGE NASIR IS ER NOG STEEDS NIET IN GESLAAGD OM RECHTSTREEKS MET MORTIMER IN KONTAKT TE KOMEN, EN HIJ HEEFT HET BEVEL VAN OLRIK OM DE PRIKKELDRAAD TE VERSTERKEN, VERNOMEN! NASIR HEEFT ECHTER EEN LIST BEDACHT...

NU OF NOOIT! INCH ALLAH!

HELA! WAT WIL JIJ DAAR?

HEER SOLDAAT, IK BEN SCHRIJNWERKER EN DE KOLONEL HEEFT ME BEVOLEN DE AFSLUITINGEN TE VERSTEVIGEN. DUS...

ZO? AAN HET WERK, MANNEN!

EN NU? GA JE NU SPREKEN?

N... NEEN!!

TERWIJL NASIR GEWETENSVOL AAN HET WERK SCHIJNT, VOLGT HIJ DOOR HET OPEN RAAM, MET SPANNING HET VERLOOP VAN DE ONDERVRAGING.

HA! HET VOLSTAAT NOG NIET! GA MAAR DOOR!

MOMENT, HEER KOLONEL... HIJ IS BEWUSTELOOS! SNEL EEN DOKTER!

ELLENDELING!

TERWIJL MEN MORTIMER WEER BIJBRENGT, ROOKT OLRIK ZENUWACHTIG.

IK VREES DAT HIJ HET NIET ZAL VOLHOUDEN, KOLONEL.

JA... DIE VERVLOEKTE ENGELSE KEIKOP!

ONDERTUSSEN VOERT NASIR EEN VERDACHT WERKJE UIT.

PROFESSOR MORTIMER, DIE WEER LANGZAAM BIJKOMT, VERNEEMT PLOTS HET EIGENAARDIG RYTHME VAN EEN METAALKLANK WELKE UIT DE TUIN OPSTIJGT.

BING BING BING BING BING

?

(Wordt voortgezet.)